Спасител в снега

Холи Уеб

Издателство „Фют“

На Джейми
Холи Уеб

На Джордж и Барбара
Джо

The Storm Dog

Stripes Publishing
An imprint of the Little Tiger Group
1 Coda Studios, 189 Munster Road,
London SW6 6AW

Text copyright © Holly Webb, 2017
Illustrations copyright © Artful Doodlers, 2017
Cover illustration copyright © Simon Mendez, 2017
Author photograph copyright © Nigel Bird

All rights reserved.

Спасител в снега

©Издателство „Фют“, 2019
Превод Екатерина Христева Митренцева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-449-6

Глава първа

Тили седеше на крайчеца на дивана и гледаше майка си с тревога. Помъчи се да прехвърли през главата си целия ден в училище. Какво се беше случило? Дали, без да иска, е направила нещо нередно, заради което учителката е звъннала на майка ѝ? Защо иначе тя ще иска „да поговорят сериозно“ веднага след като се прибра от училище?

– Знаеш, че винаги досега на Коледа сме ходили при баба Елън, но... – започна бавно майка ѝ и замълча.

– Да? А сега какво? Няма ли да ходим? – Тили се понадигна от мястото си. – Да не се е случило нещо с баба? Или с бабинка? – очите ѝ се разшириха уплашено.

Бабинка, както тя наричаше прабаба си, беше почти деветдесетгодишна, но беше от най-енергичните хора, които Тили познаваше. Живееше заедно с бабата на Тили и почти сама се грижеше за цялата им градина.

– Не, не, спокойно. Всичко е наред. Ще отидем, но ми се струпа много работа и не мога да отсъствам толкова дни, колкото ми се искаше. Ще се освободя чак в деня преди самата Коледа.

Тили помръкна. Бяха решили да тръгнат няколко дни преди Коледа и тя вече нямаше търпение. Преди Коледа с баба ѝ имаха да свършат толкова много неща. А сега какво? Ако не отидат преди двайсет и трети декември, баба ѝ вече ще е украсила коледната елха и Тили няма да може да участва. Апартаментът им тук беше тесен, имаха място само за съвсем мъничка елхичка и тя окачи на нея само няколко играчки. А може би баба ѝ ще украси дори коледната торта сама, без Тили...

– Но мамо, така ще изпуснем коледните приготовления... – измърмори момичето.

Майка ѝ отново въздъхна.

– Така е. Затова говорих с баба ти и двете си помислихме дали... Дали не можеш да отидеш преди мен... С влака...

– Искаш да кажеш да пътувам сама? – Тили погледна изумено майка си.

Дори през ум не ѝ беше минавала подобна идея. Мислеше си, че майка ѝ ще ѝ предложи да отиде на коледен клуб в училището, и се накани да мрънка, че там е ужасно отегчително. Но ето, че мама ѝ поднесе голяма изненада!

– Няма да си без мен през цялото време.

Аз ще дойда веднага щом се измъкна от работа – обясни бързо майка ѝ. – Знам, че обичаш да си с баба Елън и с бабинка.

– Много обичам и много искам, но... – Тили прехапа долната си устна. – Работата е там, че никога не съм пътувала с влак съвсем сама... – тя примигна объркано.

Баба ѝ живееше много далече, в едно селце, близо до границата с Уелс. Дотам с влак се пътуваше поне един час. Даже час и половина.

– Знам, Тили. Знам, че не си пътувала сама – кимна майка ѝ. – И аз се притеснявам от това. Мислех да те кача тук на влака, а баба ти да те посрещне... Но все пак... Май е още рано за това... Не, не... Ти си права, така няма да стане. След малко ще се обадя на баба ти и ще ѝ кажа. Не се притеснявай! – усмихна се успокоително майка ѝ. – Нали така или иначе ще отидем преди Коледа и все пак ще прекараме с тях по-голямата част от празниците...

Тили се облегна на рамото на майка си и се замисли. Можеше ли да го направи? Да пътува сама? Вярно е, че ходеше съвсем сама на училище. Но то беше наблизо, само на десет минути пеша от къщи. Въпреки

това първия път, когато трябваше да отиде сама, доста се беше стреснала. После обаче дори ѝ стана приятно. Дали и сега не се притеснява напразно?

– Не се обаждай веднага на баба Елън! – помоли Тили. – Нека си помисля малко...

– Добре. Но честно казано, Тили, не искам да се притесняваш заради това пътуване... – майка ѝ нежно разроши косата ѝ. – Е, нещо интересно днес в училище?

Тили въздъхна тежко, поотмести се и скръсти ръце.

– Познай какво направи госпожица Коул!

– Ами... Хм... Какво ли е направила? Дала ви е голямо домашно?

– По-лошо! Даде ни проект! За през коледната ваканция! Не е честно!

Тили се тръшна ядосано на възглавниците зад гърба си. Беше предполагала, че за празниците може да им дадат някакви лесни задачки, нещо малко за писане... Но не и да правят такъв голям проект! Всички в класа се оплакваха...

– И какъв е проектът? – попита мама. – Нещо интересно ли е?

– За Втората световна война – Тили ѝ метна изпитателен поглед, за да види как ще реагира. – Трябва да си изберем някаква тема. Да кажем храната, режима на дажби или нещо такова... Може и да е интересно... Не знам.

– Разбира се, че е интересно! – майка ѝ замислено забарабани с пръсти по облегалката на дивана. Изведнъж лицето ѝ просветна. – Може да направиш някое от онези чудати военновременни ястия. На бас, че можем да намерим рецепти в интернет. Даже и коледни. Сигурна съм, че съм виждала рецепта за коледен пудинг със сос от

месо на прах...

– Защо да правя такова нещо? Звучи гадно! – сбърчи нос Тили. – Защо са го правили?

– За да му придадат нужния цвят. Така си мисля. Защото не са имали необходимите продукти. Но за това ще трябва да питаш бабинка. Всъщност Тили, може да направиш интервю с нея. Ти си късметлийка. Едва ли в класа има много деца, които имат в семействата си хора, живели по онова време.

– Сигурно... – каза колебливо Тили. Знаеше, че по време на войната прабаба ѝ е била дете, но никога не я беше разпитвала за това. – А тя дали ще се съгласи?

– Мисля, че няма да има нищо против да ти разкаже. Като звънна по телефона, ще я питаме.

Тили кимна.

– Сега отивам да си напиша домашните. И ще си помисля за влака...

Баба Елън се обади на майка ѝ тъкмо когато приготвяха вечерята. Тили бъркаше соса за спагетите и слушаше разговора.

– Да... Знам... Казах ти, че може да я посрещнеш на гарата, но досега Тили не е пътувала сама с влак. Не... Не е сигурна... Съжалявам, много искахме да сме при вас за по-дълго. Добре, ей сега... – мама махна с ръка на Тили. – Баба ти иска да говори с теб.

Тили взе телефона.

– Здравей, бабо!

– Здравей, Тили! Как си, детето ми? Не се притеснявай за влака, все ще измислим

нещо. Може да дойда да те взема с колата.

Тили забеляза, че майка ѝ трепна и също се разтревожи. Тя стоеше до Тили и чуваше какво говори баба ѝ.

– Ти не обичаш да шофираш на големи разстояния – напомни Тили. – Чакай, мама ми маха, че пак иска да говори с теб.

Момичето продължи да бърка соса. Надяваше се, че майка ѝ и баба ѝ няма да говорят прекалено дълго. Беше много гладна. След малко обаче майка ѝ отново ѝ подаде телефона.

– Тили? – този път беше прабаба ѝ. Гласът ѝ трепереше леко, но беше бодър и Тили се усмихна, като я чу.

– Здравей, бабинко!

На другия край на линията се чу суматене и Тили се зачуди дали прабаба ѝ не е настинала, но после се сети какво става.

– Това да не е Таран? Да не ближе телефона?

Таран беше красивото черно-бяло овчарско куче на парабаба ѝ.

– Не! – баба ѝ се разсмя. – Но се опитва. Знаеш колко е шумен... Тили, детето ми, ако знаеш колко се радвам, че ще те видя. Отдавна не си ни идвала на гости.

– Така е – съгласи се Тили. – Бабинко, може ли да те помоля нещо? За ваканцията от училище ни дадоха един проект. За Втората световна война. Бях забравила, че ти... ъъъъ... че тогава те е имало. Ще може ли да те питам за някои неща, докато съм ти на гости?

Прабаба ѝ се разсмя.

– Разбира се, глупачето ми. Само че тогава бях още малка и не разбирах много от нещата, които се случваха. Всъщност... – настъпи тишина, сякаш баба ѝ се замисли за нещо. – Когато избухна войната, трябва да съм била почти на твоята възраст.

– Проектът не е за битки или за такива неща – обясни Тили. – Госпожица Коул иска от нас да се опитаме да разберем как са живели хората по онова време. Мама ми каза, че е имало купони и дажби...

– О, да... Можеш да ме питаш каквото поискаш, Тили. Ще направя всичко по силите си да ти обясня. Макар че онова време беше много особено... Да... Трябваше да свикнем да живеем на ново място. Това беше толкова странно... Понякога забравяхме, че сме там заради войната...

– На ново място ли? – учуди се Тили.

– Ти не знаеше ли? – в гласа на прабаба ѝ прозвуча изненада. – Никога ли не съм ти казвала? Баба ти и аз затова живеем тук. Може и да не съм ти споменавала... Дойдох тук с влак, момичето ми, точно както ти ще дойдеш сега. Войната избухна само два дни след това.

– Ти си била евакуирана! – Тили примигна изненадано. Такова нещо и през ум не ѝ беше минавало.

Госпожица Коул им беше показала снимки от евакуация на деца в началото на войната. Правителството се опасявало, че големите градове ще бъдат бомбардирани, затова децата били изпратени в безопасност в провинцията. В снимките имаше нещо много особено – дрехите бяха старомодни, но на Тили ѝ се струваше, че повечето деца са като тези, които тя среща всеки ден в училище. Беше странно, че войната е сполетяла и децата, а също и прабаба ѝ, която тогава е била колкото нея. Мислеше си, че войната трябва да е нещо възрастно.

– Ти наистина ли тогава си била на моите години? – попита тихо Тили.

– Да. Аз съм твоята престаряла прабаба, забрави ли? Когато войната започна, бях десетгодишна.

– Ти си родена през 1929 година... Чакай малко. Ако си била евакуирана в Линчърч, къде си живяла преди това? Да не искаш да кажеш, че никога не си се върнала у дома? – гласът на Тили затрептя от ужас.

– О, не! Върнах се, скъпа, не се разстройвай. Ние бяхме от Бирмингам и се върнахме там. И аз, и братята ми. Но аз никога не забравих годините на село. Там ми харесваше. За мен Бирмингам вече никога не

беше същият като преди. Винаги когато можех, се връщах във фермата на село. После срещнах дядо ти и дотам беше.

Тили се разсмя. Не можеше да си представи как прабаба ѝ се влюбва. Никога не бе виждала прадядо си, а прабаба ѝ беше стара, откакто я помнеше.

– Не мога да си те представя на моите години, бабинко!

– Да ти кажа, Тили, доста приличах на тебе. Косата ми беше със съвсем същия цвят като твоята, само дето беше малко по-къса. Да, струва ми се, че беше точно така – когато напуснахме Бирмингам, аз бях на десет, Алфи – на седем, а малкият Еди беше на пет.

– На пет? – дъхът на Тили секна. Струваше ѝ се невъзможно едно дете да напусне дома си на тази възраст.

– Да, на пет. Мама ми заръча да се грижа за двамата. Много се притеснявах за тях.

– Сигурно е било страшно? – потръпна Тили със свито гърло.

Беше объркана и смутена. Прабаба ѝ и нейните братя не са знаели къде отиват, поне така госпожица Коул беше описала

евакуацията. Не са знаели и с кого ще живеят, когато стигнат. Защо тогава тя се притеснява, щом мама ще я качи на едната гара, а баба ще я чака на другата? Освен това, ако отиде с влака, ще прекара много повече време с баба и бабинка. И Тили реши – ще каже на майка си, че ще пътува сама.

От другата страна на линията прабаба ѝ се беше замислила, после промърмори.

– Хм... Ами... Да, мисля, че беше страшно. Тили! Какво става? Таймерът ли звъни? Сигурно ще вечеряте?

Тили почти беше забравила, че умира от глад.

– Да, бабинко. Извинявай! Ще трябва да вървя. А имаш ли някакви снимки от онова време? Ще ми ги покажеш ли?

– Ще ги изровя специално заради тебе – обеща прабаба ѝ. – Запазила съм и няколко писма от мама и тате. Трябва да са някъде на тавана. До скоро, Тили!

Глава втора

